

mer: Hør!); thi Spørgsmaalet er jo simpelt det, om der foreligger et saadant Forslag fra Kongen for Danmarks Bedkommende, der kan gjøre det muligt efter Grundlovens § 4 at give vort Samtykke til denne Forandring. Dette er det første Spørgsmaal, som foreligger, og derefter ville Alle indsee, at det slet ikke er noget Svar, om man siger, at Europa baade for den nærværende og den fremtidige Stilling fordrer af Ministeriet efter deres Opfattelse af deres Stilling og deres Pligter, at de skulde gjøre saa og saa; thi deraf kan umuligt efter nogen Logik følge den Slutning, at det skulde ogsaa den danske Rigsdag samtykke i. Jeg vil kun til Slutning sige, at, om end, juridisk talt, alle Indsigelser slet Intet vilde nytte os, saa er det dog, efter min Overbeviisning, ingenslunde forgjæves, at vi stræbe saa klart og saa rebeligt, som vi kunne, at oplyse Sagen, og at vi kundgjøre for Danmarks Rige og for hele Verden, at vi ere beredvillige til at give vort Samtykke til en Ordning af Thronfølgen i alle Maader, saaledes som den er vedtagen i Londonertractaten af 8de Mai 1852 (Mange Stemmer: Hør!); thi da ere vi dog vilse paa, at intet sandhedskærligt Menneſte i den Kreds, hvor det kan blive bekjendt, kan sige til os, at vi have lagt Vanskeligheder i veien for Opfyldelsen af denne Tractat (Mange Stemmer: Hør!); men det er aabenbart for al Verden, at, er der lagt Vanskeligheder i veien for den, saa er det ikke af os, men af Ministeriet (Hørsen, Mange Stemmer: Hør!). Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med endnu engang at opfordre det høitæredede Ministerium til at fremlægge et Forslag fra Kongen, som kan svare til det grundlovmæssige Samtykke, vi, selv efter Budskabets Ord, for Danmarks Bedkommende træves til at give, og ere meget beredvillige til at give, til den Ordning af Thronfølgen, som er os bekjendt baade af Budskabet og fremfor Alt af den os meddeelte Londoner-tractat af 8de Mai 1852.

Clausen: Derſom der er nogen Sag, om hvilken det maatte ventes, at Alle med lige Længsel skulde kunne imødesee dens Afgjørelse, at Alle med forenede Kræfter skulde kunne hjælpe til at fremme dens Afgjørelse, da er

det viſſelig Sagen angaaende Ordning og Betyrrelſe af Arvefølgen, saaledes som den indeholdes i det kongelige Budskab. Jeg vil bede Enhver at falde tilbage i ſin Erindring, hvorledes det ſlesvig-holſteenske Partie i ſin Tid fortrøſtede ſine Tilhængere til det Tidspunkt, da efter Tingenes naturlige Gang Holſteen ſkulde løſes fra Danmark, og, hvad man forudsatte ſom viſt, drage Slesvig med ſig (Hør!); jeg vil bede Enhver erindre, hvorledes man ſenere i det danſke Folk med Bekymring horte om Forhandlinger, ſom ſkulde have til Formaal at ſøge en danſk Thronarving i et recent tydſk, af antidanſke Fordomme og Interesſer betaget, Tyrſtehuus (Hør! Hør!). Efterhaanden dukkede et Haab op om, at det ſkulde blive muligt at overføre Arvefølgen paa en Linie, til hvilken det danſke Folk kunde betragte ſig i mere ſympathetiſk Forhold, og, ligesom Haabet derom nærmede ſig til at blive Virkelighed, hilſtes Efterretningen derom med udeelt Tilfredshed. Efter ſaamange bittere og ſmertelige Skuffeſer haabede man idetmindſte her at ſkulle opnaae Noget, ſom kunde tjene til Beroligelse for Fædrelandets Fremtid; man haabede her at ſkulle komme til et Punkt, hvor Alle vilde kunne forene ſig, for at bringe Regjeringen uſtrømtet Tak og Lykønkning for hvad der var udrettet. Men det var beſkiftet, at ogsaa dette ſkulde komme ganſte anderledes, end det blev ventet (Hør!); ogsaa her er der beredet det danſke Folk en Skuffeſe, ſom er ſaameget ſmerteligere, ſom den er kommen uventet (Hør!). Thi det var viſt ikke Mange, ſom havde nogen Anelſe om, at Ministeriet tog Betegnelse „Ordning af Arvefølgen“ i en ſaadan Udſtrækning, at det efter en ganſte eiendommelig Sprogbrug derunder vilde indbefatte en Ophævelse af Rigets hidtil gjældende Arvelov.

I den høitagtede Premierministers udførlige Foredrag idag, ſom jeg med Opmærksomhed har fulgt, forekommer der mig at være Meget, ſom blev udviklet, forklaret og retfærdiggjort, der, ſaa forekommer det mig, ikke trængte til at udvikles, forklares eller retfærdiggjøres, hvorimod det egentlige brændende Punkt: denne Sammentnyttning af Arvelovens Ophævelse med Thronfølgens Ordning, ikke forekommer mig